

צינור שעלו קשקשים. ופוסק כההיא לישנא דרב חנין בר אמי דפ"ק דביצה (ט' ע"א) גבי אין מוליכין סולם משוכך וכול', דקאי כותיה דרב דהכא. א"כ כל הני דאסירי משום דמיחזי כמאן דאזיל לחינגא או שאר מראית העין אסורין אפילו בחצר. יוצאה אשה בחומי שיער בין משלה בין משל חבירתה, ובלבד שלא תצא ילדה בשל זקונה וזקנה בשל ילדה, דמחייכו עלה ושלפא ואתיא [לאתוין] ד"א. [פסקי מהרי"ח].

מתניתין. בחומי שיער. לפי שאינו חוצץ בטבילה. בזמן שהן תפורין. דלא חיישינן לנפילה. ובכבול לר"ה אסור, דילמא (נפלה) [שלפא] ומחויא. ובפיאה נכרית. כלומר שמתקשטין בו מי שאין להן שיער ארוך. והוא מלשון [ויקרא ט"ז] פאת ראשכם. אין יוצאין אלא לחצר ולא לר"ה, דילמא נפלה ואתיא לאיתויה. והא דשרינן שתצא האשה בפיאה נכרית לחצר הוא, שיהא ילדה בשל ילדה, אבל ילדה בשל זקונה אסור שמא תתבייש מחבירותיה ותתירם ותעבירם ד"א בכרמלית. אבל זקנה בשל ילדה מותר, דכיון ששבח הוא לה ואינה מתביישת אין כאן חשש שאיסור כלל. מוך שבאונה. בלשון ישמעאל צופה אלארן. ובמוך שהתקינה לנדה. שתראה עליו דם נדותה לחכם, אם הוא דם טהור או טמא. בפלפל. להסיר ריח הפה. גרגר מלח. שתתן אותו במקום שנפל שינה, כדי שלא יתפח בשר שיניה. ובכל דבר וכו'. להסיר ריח רע מפיא, כגון זנגבילא וכיוצא בו. ובלבד שלא תתן בתחלה בשבת. ותצא בו, דשמא לא תוכל לשאת אותו הסם בפיה. אבל אם היתה רגילה בו מערב שבת הרי אין כאן שינוי וסת, ואינה מצטערת מחמתו. ויש מי שפירש שאיסור נתינת אלו הסמנין "לכתחלה" בפיה בשבת גזירה משום שחיקת סמנין, לפיכך אם היו בפיה מבעוד יום ונפלו לא תחזירם דגורנין דילמא [תשתדל] להתרפאות בשבת ויבאו לידי שחיקת סמנין. שן תותבת. כלומר שן שהושיבה אותה בפיה במקום שינה שנפלה והיא מלשון גר תושב. ושן של זהב. פירוש שהוא עשוי כמין דפוס להושיבו על שינה שנפרצה או על שינה השחורה. ושן של כסף מותר לדברי הכל, דכיון שאינה משונה וכונתה שלא ידעו בה ואין בה שינוי כל כך מהדקה היטב ואינה נופלת. רבי מתיר. דסבר גנאי הוא לה. ומתוך כך לא אתיא לאיתויה, ואין צריך לומר [דלא חיישינן] דילמא שלפא ומחויא. וחכמים אוסרין. שן תותבת, דילמא נפלה ואתיא לאיתויה. ושל זהב [נמין], שהרי ידועה בפיה ומינכרא, ולעולם שלפא ומחויא. גמרא. אסור לצאת אותו לחצר. שהיא כעין כרמלית. דהא לשם בני אדם אחרים שוכנים החצר, ולא עירבו עמו, והן אוסרין טילטולו בחצר כאיסור טילטול בכרמלית. רב עינוני אמר הבל דינו בחצר בכבול. משמע וכל דבר שאסור חכמים לצאת בו לר"ה מותר לצאת בו לכרמלית. [גליון] לדור שיני. פירש ר"ש ז"ל לחולי שינים. [רבינו פרחיה].

ד"ן תכשיטין אשה חשוק של כסף או זהב סביב ראשה ואין צעף עליו דהיינו עיר של זהב. והיינו עטרת כלות

מתני' בכבול ובפיאה נכרית בחצר פירש"י פאה נכרית קליעת שיער התלושה וקושרתה על שערה עם קליעתה שתראה בעלת שיער וכבול היינו כיפה של צמר לכ"ע ולא איפליגו אמוראי אלא בכבול (דשריא) [דרישא] ובגמ' אמר רב כל שאמרו אסור לצאת בו לר"ה אסור לצאת בו לחצר חוץ מכבול ופיאה נכרית ופירש"י כל שאסור חכמים בריש פרקין בר"ה חוטי צמר ופשתן וטוטפות ושאר השנוין במשנה שאסור לצאת בהם. [אסור לצאת בהם] לחצר ואע"ג דשרי לטלטלינהו דתורת כלי עליהן כדאמר' הרי הן ככל הכלים הניטלים בחצר מיהו דרך מלבוש אסור לצאת בהם לחצר דמרגלא ביה ונפקא ביה לר"ה. חוץ מכבול ופיאה נכרית שמותר לצאת לחצר כדתנן במתני' וטעמא מפרש לקמיה. ר' ענני בר ששון משמיה דר"י בר' יוסי אמר הכל ככבול. פי' לא נאסרו אלא לרשות הרבים אבל לחצר מותרים ככבול. פר"ח [דכרב קיי"ל דכותיה] קיימא מתני' וקיי"ל נמי הלכת' כרב באסורי והלכת' כסתם מתני' א"כ כל תכשיטין דאסורי בר"ה דילמא שלפא ומחויא אסירי נמי בחצר ככל אותם השנוים במשנה כדפרי' לעיל כל חד וחד בדוכתיה א"כ קשה על מה אנו סומכין שנוהגות נשים שלנו [היתר] בתכשיטיהם וה"ר יוסף וצ"ל כתב בתוספותיו בדקתי וראיתי ולא מצאתי שום היתר לנשים לא בטבעות ולא בשום תכשיט דאיכא למיחש לשלפא ומחויא ולא ידעתי על מה סמכו הראשונים שלא אסרו לנשותיהם לצאת בתכשיטיהם ובימינו כבר פשט היתר האיסור הזה בכל מקום ולא ישמעו ולא יאמינו להניח מנהג היתר שנהגו בה אבל סומכין אנו לומר הנח להם לישראל שיהיו שוגגין ואל יהיו מזידין ואפי' באיסורא דאורייתא כההיא דר"פ המביא כדי יין במס' ביצה [ל', ע"א] דמסיק אלא הנח להם לישראל שיהיו שוגגין ואל יהיו מזידין וה"מ